

Pracovní list:

ÚKOLY:

- 1) Jedna z pověstí o D. B. Cooperovi je, že po sobě zanechal poklad (oněch 200 000 USD), přečtěte si následující ukázkou, která je z knihy Dobrodružství Toma Sawyera (z kapitoly *Jak se hledá poklad*), a napište vlastní vyprávění (smyšlené či založené na skutečné události; rozsah cca 220 slov), jak jste vy hledali poklad (zohledněte při svém vyprávění známé klišé, že i cesta může být cíl). Pokud vás nenapadá příběh o pokladu, napište pověst o D. B. Cooperovi. Kdo byl D. B., proč potřeboval peníze, kam zmizel? Případně si vžijte do role detektivů, kteří pátrají po tom, kdo se skrývá pod jménem D.B. Cooper, a postupně odhalujte jeho identitu. Vyberte si pouze jedno téma.

Jak se hledá poklad

V životě každého správného chlapce nadejde jednou okamžik, kdy ho uchvátí plamenná touha někam jít a vykopávat poklady. Tato touha posedla jednoho dne Toma. Běžel hledat Joea Harpera, ale nepochodil. Potom šel za Benem Rogersem; ale Ben Rogers byl na rybách. Za chvíli potkal náhodou Hucka Finna, Krvavou ruku. Huck vyhovoval požadavkům. Tom ho vzal stranou na opuštěné místo a důvěrně ho informoval, o čem jde. Huck byl svolný. Huck byl vždycky ochoten přisadit si, šlo-li o věc, jež skýtala zábavu a nevyžadovala provozního kapitálu, neboť měl trapný přebytek onoho druhu času, jenž nejsou peníze.

„Kde budeme kopat?“ řekl Huck.

„No což, skoro všude.“

„Copak jsou všude zakopané poklady?“

„Ne, to zas ne. Ale jsou ukryté na moc zvláštních místech, Hucku, někdy na ostrovech, někdy ve ztrouchnivělých truhlách pod větví starého uschlého stromu, zrovna tam, kam o půlnoci padá stín; ale nejvíc jsou pod podlahou domů, kde straší.“

(...)

Nakonec Tom řekl: „K ničemu to nevede, Hucku, jsme zase vedle.“

„Ale nemůžeme přece být vedle. Vždyť jsme stín vyznačili na puntík.“

„Já vím, ale je tu ještě něco jiného.“

»Copak?“

„No, my jsme určili čas jenom od oka. Je docela možné, že bylo moc brzo nebo moc pozdě.“

Huck upustil lopatu.

„To bude ono,“ řekl. „V tom to vězí. Budeme toho tady muset nechat. Jakživi nebudeme vědět, kolik je doopravdy hodin, a kromě toho je to moc strašidelná fuška, kopat v noci tady, kde to je samá čarodějnice a samé strašidlo. Já mám pocit, jako by pořád něco stálo za mnou; a bojím se obrátit, protože třeba zrovna přede mnou jsou jiná strašidla, která číhají na příležitost po mně skočit. Já jsem samá husí kůže od té chvíle, kdy jsme sem přišli.“

„Abych se přiznal, Hucku, já taky. Oni skoro vždycky, když zakopávají pod strom poklad, dávají k tomu mrtvého muže, aby jim to hlídal.“

„Propána!“

„Ano, dělávají to. Moc jsem o tom slyšel.“

„Tome, já se nerad ochomýtám tam, kde jsou mrtví lidi. Než se člověk naděje, už by mohl kvůli nim být v nějaké bryndě.“

„Já sis nimi taky nechci nic začínat, Hucku. Co kdyby tak ten zdejší vystrčil lebku a něco řekl!“

„Tome, ani o tom nemluv! Je to hrozné.“

„Je, Hucku, ale už to takové je. Mně samému není na dvakrát.“ „Ty, Tome, nechme toho tady a zkusme to někde jinde.“

„Dobrá. Myslím, že to bude lepší.“ „A kde to zkusíme?“

Tom chvíli uvažoval a pak řekl: „V strašidelném domě. To je ono.“

„Jejda, Tome, já nemám rád domy, kde straší. Strašidla jsou ještě o moc horší než mrtví. Umrlici třeba smluví, ale neplíží se za tebou v rubáši, když o tom nevíš, a nejukají ti znenadání přes rameno a neskřípají zubama, jak to dělají strašidla. Já bych něco takového nevydržel, Tome – nikdo by to nevydržel.“

- 2) Nakresli mapu svého pokladu.
- 3) Jakou roli hrají pověsti ve vyprávění, které sis právě přečetl/a?

